

ပိုးနီမုန့်

မင်းထားခဲ့သည့် နေ့မှစ၍

နိဒါန်း...

"နင်... ငါ့လက်ကိုလွှတ်..."

"မလွှတ်ဘူး... ၊ လုံးဝ မလွှတ်ဘူး"

"လွှတ်ဆို..."

"မလွှတ်ဘူး... .ဟာ..."

"ငါ... ငိုလိုက်မှာ ... "

"ခုကို နင့်မျက်ရည်တွေက ကျ လာပြီ "

"ကုဋေ... ငါတကယ် စိတ်ဆိုးလိုက်မှာ နော် "

"ဆိုးရုံမကလို့ ... လဲပဲသေသေ... နိုင်ရာ "

"ကုဋေ..."

"ဘာလဲ... မိနိုင်း "

"နင်အရမ်းမဆွဲနဲ့ ၊ ငါ့လက်တွေ နာလှပြီ... လွှတ်တော့ "

"ငါ... နင့်လက်ကို လွှတ်တာနဲ့ နင်... ဟိုကောင့်ဆီ
ပြေးသွားတော့မှာ ငါသိတယ်၊ လုံးဝမလွှတ်ဘူး "

သူမ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာကို သူက တစ်ချက်

စောင်းငဲ့ကြည့်သေးသည်။ ။

သူ့မျက်နှာထားက တကယ် ခပ်တည်တည်... ။

သူ့လက်ချောင်းတွေက သူမရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ပြုတ်တူတစ်ခုလို တင်းကျပ်မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရာက လုံးဝမလွှတ်ပေး။ သူမလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆွဲကိုင်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲ ဇွတ်တိုးဝင်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ လျှောက်လှမ်းနေတာမို့ သူ့နောက်ကနေ သူမ တရွတ်တိုက် လိုက်ပါ နေရသည်။ ။

တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း သူက စိတ်မရှည်သလို နောက်က ပေကတ်ကတ်နဲ့ လျှောက်နေသော သူမကို ဆောင့်ဆွဲသေး၍ သူမမှာ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်ရသေးသည်။ ။

ရှက်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ နာကျင်စိတ်တို့ ပေါင်းဆုံကာ သူမ ပါးပေါ်မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတာ မဆန်းပါ။

"ဟာ... ရောဂါပဲ... ဟာ၊ ငိုပြန်ပြီ၊ နင်... မရှက်ဘူးလား၊ လူတွေ ဒီလောက် ဝိုင်းကြည့်နေတာ... မိနိုင်..."

"နင်က ငါ့လက်တွေကိုလည်း အတင်းဆွဲထားသေးတယ်၊ ကုဋေ... နင်... နင် အနိုင် အရမ်းကျင့်တယ်၊ နင့်ကို မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် "

သူမ မရှက်နိုင်ပါ။ လူတွေကြားထဲပဲ အော်ထည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ လွတ်နေသည့် ဘယ်ဘက် လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့ပခုံးကို လှမ်းထုလိုက်သည်။ ။

စီးတီးမတ်ထဲက ဈေးဝယ်တွေသည် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြီးစိစိနှင့် စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။

သူက သူမလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာရာ စီးတီးမတ် အပြင်သို့ပင်

ရောက်နေပါပြီ။ အပြင်ဘက်က ကက်ဆက် စီဒီခွေတွေရောင်းသော ကောင်တာ ဆီမှ အရောင်းဝန်ထမ်းလေးတွေ သည် ပင် လုပ်လက်စ အလုပ်တွေရပ်ကာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြူးတူး ကြောင်တောင်လေးတွေ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

မြေအောက်ထပ် စီးတီးမတ်ထဲကနေ အပြင်ဘက်ထွက်သော လှေကားထစ်တွေရှေ့ ရောက်တော့ သူက လှမ်းတက်မည် အလုပ်... ။

"အင်... မပြန်ဘူး "

သူမ ခြေစုံကုပ်ရပ်ကာ အော်တော့ သူကဆတ်ခနဲ လှည့်ပြီး သူမကိုစိုက်ကြည့်သည်။ ။

"နိုင်... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ နင်... အဲဒီကောင်ဆီ ခု... မသွားပါနဲ့ ၊ ငါ့စကားကို ခုတစ်ခါလေးပဲ နားထောင်စမ်းပါ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ် "

သူ့အသံတွေ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နှင့် သူမကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးတော့ သူမ တကယ် တွေဝေသွားပါသည်။ ။

နာနာကျင်ကျင်နဲ့ တော့ သူမ ပြန်လှန်ပြောလိုက်မိသေးသည်။ ။

"နင့်စကားကို ငါ အမြဲ နားထောင်နေရတာပဲ၊ ငါ လိုက်နားထောင်နေရ တာပဲ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ၊ ငါ့ရည်းစားကိုတောင် ငါအဲဒီလို နားမထောင်ခဲ့ရဘူး"

သူမတို့ နှစ်ယောက် စီးတီးမတ်ထဲမှ ပဲ အပြင်ကို လှမ်းထွက်ရမလို၊ အထဲပဲ ပြန်ဝင်ရတော့မလို ချီတုံချတုံနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွန်းကြီးတို့တင် စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ ။

သူမကို သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စူပူပူကြည့်သည်။ ။ ကုဋေရဲ့ မျ

က်စောင်းသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်လိုပင် လှပမှန်း ခုမှ သူမ သတိထား မိတော့သည်။ ။

သူမရဲ့ စိတ်ဆိုးချင်စရာ အင်မတန် ကောင်းသော သူငယ်ချင်းလေးသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို ရှုန်းစိုလက်ပြက်သော မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေ ရှိသည်။ ။ အဲဒီလို မျက်လုံးမျက်ဖန် လှလှလေးမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ဟန်တွေ အပြည့် မြင်နေရပေမဲ့ အဲဒီအကြည့်စူးစူးနောက်က သူမအပေါ် စာနာနားလည်ရိပ် သေးသေးလေး ကိုတော့ သူမ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်နေလို့ သာပေါ့။ သူ့အပေါ် သူမ တကယ် နာကြည်း၊ စိတ်ဆိုးလို့ မရသေးတာ။

"ပြောလေ... ၊ နင့်စကားပဲ ငါအမြဲ နားထောင်ခဲ့ရတာ၊ နင့်စကားကို နားထောင်ခဲ့ရလို့ ငါ့မှာ ခုထက်ထိ အရှုံးကြီး ရှုံးနေခဲ့ရတာ... ကုဋေရဲ့ "

"ကျွတ်... "

သူက နှုတ်ခမ်း စုစုလုံးလုံးလေးကို စုထုတ်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်သည်။ ။

"သိပ်နားထောင်တာပဲ၊ ဒီမနက်... ငါဘာပြောလဲ၊ လိုက်မသွားနဲ့ ၊ ဒီစီးတီးမတ်ကို လုံးဝ လိုက်မသွားနဲ့ လို့ ငါအတန်တန် မတားဘူးလား၊ ငထိုက်ဆီ လိုက်မသွားပါနဲ့ လို့ ငါပြောရက်သားနဲ့ နင် နားမထောင်ဘူးလေ... နိုင်၊ ဖုန်းကို ဝှပ်ခနဲ နင်ပစ်ချလိုက် ကတည်းက ငါသိလိုက်တယ်၊ နင်... ကမူးရှူးထိုးနဲ့ လိုက်သွားပြီဆိုတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့မှာ ... ကားကို မိုင်ကုန်တင် မောင်းလာရတာ၊ နင့်ကိုလေ... နင့်ကို... "

အံ့မယ်... ။ သူကပဲ သူမကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဒေါသတွေထွက်၊ ရင်အစုံက နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည် ဖြစ်နေလိုက်သေး... ။

တော်တော်လည်း တတ်နိုင်သည့် ကုဋေ... ။

သူဒေါသထွက်နေတာနှင့် သူမရဲ့ ဒေါသလေးများ ပင် ဘယ်ဆီ၊ ဘယ်ဝယ်၊ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်၊ ပျောက်ကွယ်သွားမှန်း မသိတော့ပါ။ ။ ပါးပေါ်က မျက်ရည်စက်တွေကို သူမလက်ဖမိုးနှင့် အသာ ပင့်သုတ်လိုက်ရင်း တစ်ချက်တော့ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိသေးသည်။ ။

"နင်က... ငါ့ကိုလာပြောတာကိုး... ကုဋေစုတ်ရဲ့ ၊ အဲဒါ နင်လာစပြောတာ၊ နင်လာမပြောရင် ငါ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နင်က ငထိုက်ကို ဒီမှာ တွေ့တယ်၊ သူ့ဘေးမှာ လည်း ဟိုဟာမ... ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးလို့ ပျော်လို့ ၊ ကြည်လို့ နူးလို့ ဆို... ၊ နင့်စကားကို နင်နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲလို့ ..

. "

"အဲဒါ... နင်... ဒီကောင့်ကို စိတ်နာရအောင်၊ မုန်းအောင်လို့ ငါက ပြောပြတာ၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ အကြွင်းအကျန်များ ရှိနေရင် ဖျောက်ဖျက်နိုင်အောင်၊ မေ့နိုင်အောင် ငါက ပြောပြလိုက်တာ၊ နင်... အဲဒီလို... ဆင်ကန်းတောတိုး စိတ်အလိုကို လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားရန် တွေ့ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး "

သူ့လေသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်... ။

အမြဲတစေ စိတ်ဆိုးဒေါသ မထွက်လွယ်သော အေးဆေးတည်ငြိမ်သည့် သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းလေးသည် တကယ် ဒေါသထွက်လျှင်တော့ သူများ ထက်ကို ပိုဆိုးပါသည်။ ။

သူမက ခပ်အေးစက်စက် လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါ... ရန်တွေ့ဖို့ သွားတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဖြင့်... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ "

"ငါ... သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ဖို့ သွားတာ... "

"ကျွတ်... "

သူ... နောက်ထပ်တစ်ခါ... စုတ်သပ်ပြန်သည်။ ။

"အဲဒါကြောင့် ... ပြောတာ၊ နင့်ကိုလေ... နင့်ကို... လွှတ်ပေးလို့ ကို မရဘူးဆိုတာ၊ နင်... သိပ်ခက်တာပဲ နိုင်ရယ်... ၊ နင် သိပ်သွေးဆူလွယ်တာပဲ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ငါ... နင့်ကို စိတ်မချတာ "

သူ့လေသံသည် မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပျော့ပျောင်း နူးညံ့သွားပြန်သည် ။ ရီဝေဝေ၊ မှေးစင်းစင်း အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် ခုထက်တိုင် လှေကားပေါ်ကို တက်ရန် ငြင်းဆန်နေဆဲ ကုတ်ကတ် ရပ်တန့်နေသည် သူမကို စူးရှပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

"ကဲ... လာစမ်း၊ ငါတို့ တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်ပြီးစကားပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ နင်... အဲဒီလောက် သွေးပူနေရင် ငါလည်း ကားကို ဖြောင့်ဖြောင့် မောင်းပြီး ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်လည်း ကားမောင်းလို့ မရဘူး "

"ငါ... တက္ကစီနဲ့ လာတာ "

"သိတယ်လေ... ၊ သိတယ်၊ နင်... အဲဒီလောက် သွေးရှူးသွေးတန်း ဒီကို လိုက်သွားပြီ ဆိုကတည်းက နင့်ကားကိုတောင် နင်ထုတ် မမောင်းနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ ငါသိတာပဲ... မိနိုင်၊ ခု... ဒီကအပြန်ကို ပြောနေတာ၊ နင့်ကို ငါ့ကားနဲ့ တင်ခေါ်သွားတုန်း ငါ့ကို နင်... မထုမရိုက်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်လို့ လား၊ နှစ်ယောက်စလုံးသေကုန်လိမ့်မယ်၊ နားလည်လား၊ ကဲ... လာ၊ ဒီဆိုင်မှာ ခဏထိုင်..."

သူက သူမလက်ကို ခုထက်တိုင် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ် လာပြီး စီးတီးမတ်

ဆိုင်ထဲ ပြန်မဝင်ဘဲ ညာဘက် ပြန်ကွေ့ကာ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သွားသည်။ ။

သူမကတော့ ဒေါသတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေနှင့် ဘာကိုမှ မမြင်ပါ။ ဘာဆိုင်မှန်းလည်း မသိပါ။ မှန်လေးတွေနဲ့ အပြည့်ကာထားပြီး စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် လှလှလေးတွေနဲ့ ခင်းကျင်းထားသော ကော်ဖီဆိုင်လေးလို့ ထင်တာပါပဲ... ။

သူမနဲ့ သူ လူသူရှင်းလင်းသော ထောင့်စားပွဲလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက် မိကြစဉ် သူက မေးသည်။ ။

"ဘာစားမလဲ... မိနိုင်း..."

"မစားဘူး "

သူမ... ဘုတောလိုက်သည်။ ။

သူက မချို့မချဉ်နှင့် သူမကို ခပ်စောင်းစောင်း တစ်ချက် စွေကြည့်သည်။ ။

"ငါကတော့ စားမှာ ... ၊ နင်နောက်ကို ငါအသည်းအသန် လိုက်သာလာရတာ... ဗိုက်က... ဟောင်းလောင်း၊ နင့်ဟာနင် စားချင်စား မစားချင်နေ... "

သူက အနားလာရပ်သော စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို မော့ကြည့် မေးသည်။ ။

"စားစရာ... ဘာရှိလဲကွ... "

"ရှိပါတယ်၊ ဒီဆိုင်က ဆင်းဒဝစ်၊ ဘာဂါ... ၊ ဒီမှာ မီနူးပါ..အစ်ကို..."

"ဆင်းဒဝစ်ချ် အရင်ချကွာ... "

"ဆင်းဒဝစ်က အစုံရှိတယ်... အစ်ကို၊ ကြက်သား၊ ငါး... ၊ ချီးစ်၊ သက်သတ်လွတ်လည်း ရ... "

သူမ စိတ်မရှည်တော့။ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ သူနဲ့ အဲဒီလို ကော်ဖီဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အစားအသောက်တွေ မှာ ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၊ စကားထိုင်ပြောဖို့ မဟုတ်... ။ ခါးသီးနာကျင်စိတ်နှင့် မနိုင်၊ နိုင်ရာ... ၊ စားပွဲထိုးလေးကို သူမ လှည့်အော်ထည့်လိုက်သည် ။

"ဟာ... ရှုပ်လိုက်တာ၊ ရှိတာ အကုန်ချပေးလိုက်ဟယ်၊ လူသားနဲ့ ပါရှိရင် လူသားဆင်းဒဝစ်ချီပါ ချပေးလိုက်၊ မရှိရင် ... ငါသွားသတ်ပေးမယ် "

"ဟဲ့... မိနိုင်..."

စားပွဲထိုးလေးက လျှာလေး တစ်လစ်ထုတ်ကာ အခြေအနေ မကောင်းမှန်းသိပြီး အနားက ခွာသွားသည် ။ ပြုံးစိစိနဲ့ တော့ သူမနဲ့ သူ့ကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်သွားသေးသည် ။

စားပွဲထိုးလေးထွက်သွားမှ သူက သူမကို 'ကော'သည် ။

"နင်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဲဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ လျှောက်ပြော၊ လျှောက်လုပ်လွန်းလို့ နင်ခက်နေတာ... မိနိုင်၊ နင်ကိုက ခက်နေတာ၊ ဟို... စားပွဲထိုးလေးက ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘာထင်မလဲ၊ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ရည်းစားတွေလို့ အောက်မေ့သွားမှာ ပေါ့၊ နင်... မရှက်ဘူးလား..."

"မရှက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ရှက်ရမှာ လဲ၊ သူ့ဟာသူ ဘာထင်ထင် "

"နင်မရှက်ပေမဲ့... ငါရှက်တယ် "

"ရှက်ရင် ဒီမှာ မထိုင်နဲ့ ၊ ထ... ပြန်မယ်၊ ရှက်ရင်... နင်... ဘာလို့ ဒီမှာ လာထိုင်သေးလဲ၊ ငါ့နောက်ကို ဘာလို့ လိုက်လာသေးလဲ၊ နင့်ကို ဘယ်သူက လိုက်ခိုင်းလဲ "

"ကဲ... "

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ စားပွဲကနေ ထထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေသော သူမ လက်ကို သူက ပြန်ဆွဲသည် ။

စားပွဲထိုး ကောင်လေးက ဆင်းဒဝစ်ချ်ပေါင်မုန့် ပန်းကန်တွေကို စားပွဲဆီ လာချနေရာ သူမ အသာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရပြန်သည် ။

မျက်နှာကိုတော့ ရှစ်ခေါက်ချိုး ဆက်လုပ်ထားလိုက်သည် ။

သူက ဟန်လေးပန်လေးပင် မဆောင်... ၊ လာချသော ပန်းကန်ထဲမှ တြိဂံပေါင်မုန့်လေးတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးတော့ ပလုတ်ပလောင်း အာလုပ်သံနှင့် လှမ်းပြောသည် ။

"နိုင်း... ပဲများ မနေနဲ့ ၊ စား... ၊ ကောင်းတယ်ဟ၊ ဒီဆိုင်က ဆင်းဒဝစ်ချ် က... "

သူမ ရင်ထဲက ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်သည့် စိတ်မှန်းမသိဘဲ ဝမ်းနည်း နာကျင်စိတ်တွေ အလိပ်လိုက်၊ အလိပ်လိုက် ဆို့တက်လာခဲ့သည် ။

သူမအပေါ် အနိုင်ကျင့်၊ ခိုင်းစေတတ်လွန်းသည့် သူ့ကို မကျေနပ်၊ စိတ်ဆိုးမိတာရော... ။ ပြီးတော့ ဟိုနှစ်ယောက်... ။

ခုချိန်ဆို... သူမရဲ့ ချစ်လှစွာသော ချစ်သူနဲ့ အဲဒီ... မိန်းမတစ်ယောက် ဟာ... ၊ တစ်ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် ချိတ်ပြီး၊ စီးတီးမတ်ထဲမှာ .. ၊ ဒါမှ မဟုတ်... အပေါ်က ရှေ့ပင်းစင်တာ၊ အင်္ကျီဆိုင်တွေထဲမှာ ... ရ

ယ်လို့၊ မောလို့ ...။ သူမကို မေ့နေကြမှာ ပေါ့...။ ဟုတ်လား...။

သူမရှေ့မှာ နည်းနည်းလေးမှ ပင် အားနာဟန် မပြဘဲ အစားအသောက်ကို အငမ်းမရ စားနေသည့် သူ့ကို ဒေါသစိတ်တွေလည်း တထောင်းထောင်း ထွက်လာကာ... သူမ ငိုမိပါတော့သည်။ ။

အိခနဲ တစ်ချက်ရှိက်ပြီး အသံထွက်အောင်ကို... ငိုချလိုက်ရာ သူ... အခုမှ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။ ။

"ဟာ... နိုင်ရာ၊ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲဟာ... ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ကွာ... ၊ ရှက်စရာကြီးကွာ၊ မငိုနဲ့ ဦးလေဟာ..."

သူမမှာ ဒေါသသံတစ်ဝက်၊ ငိုရှိက်သံ တစ်ဝက်နှင့် ပြန်ပြောနေမိသည်။ ။

"နင်... နင်... အဲဒီရှက်တဲ့ ကိစ္စကြီးပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ရှက်ရင် လဲသေဟယ်၊ သိလား၊ လဲသေ... ၊ ငါ့နောက်ကိုလည်း မခေါ်ဘဲ အတင်းလိုက်လာတယ်၊ ငါလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဟာတွေကိုလည်း အတင်း လိုက်တားတယ် ၊ နင်... ဘယ်လိုကောင်လဲ... ကုဋေ... ၊ နင်... နင်... ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ကျတော့ ဝင်မကြည့်ပေးဘူး၊ ကိုယ်ချင်းစာမပေးဘူး၊ ငါက ရော... ငါကရော... "

သူမ ခုမှ ဝမ်းပန်းတနည်း ခုမှ ငိုကြွေး ရှိုက်ငင် ချင်လာပါသည်။ ။

"ငါကရော... ၊ မရှက်ဘဲနေမလား၊ ငါက မိန်းကလေးဟဲ့၊ ငါက မိန်းကလေးပါ ကုဋေရယ်၊ ငါက ပိုရှက်ရမှာ ပါ၊ ဘယ်သူက လူပုံအလယ် ဒီလို ငိုချချင်မှာ လဲ၊ ဘယ်သူက သူရည်းစားနောက်ကို လိုက်ပြီး ကျွန်မသာလျှင် သူ့ရဲ့ ချစ်သူပါလို့ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြချင်မှာ လဲ၊ မိန်းကလေးချင်း အရှက်ကွဲအောင် အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်ရမှာ တွေ... ဒီလို စီးတီးမတ်၊ လူ

တွေ အများကြီးကြားထဲမှာ ဘယ်သူက လုပ်ချင်မှာ လဲ၊ ငါ့ရင်ထဲက နာလို့ ... မချီအောင် ခံစားရလို့ ၊ အောင့်အည်းသည်းခံရတာတွေ များ လို့ ၊ ဒီလို ပေါက်ကွဲထွက်ရတယ်ဆိုတာ နင်... နားမလည်ဘူးလား... ၊ ငါ့ကို ငထိုက်... ‘လုပ်’သွားတာတွေ များ လွန်းလို့ ဒီလို ဖြစ်နေရတယ် ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား၊ အဲဒါကို နင်မမြင်ဘူးလား "

"မြင်တယ်လေဟာ... ၊ မြင်လို့ ... "

သူမ ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲနေတော့ သူ့အသံလေးက တိုးဖွသွားသည် ။ သူမက ရန်ပဲ ဆက်တွေ့မိလိုက်သည် ။

"နင်မြင်ရင်... ဘာလို့ လိုက်တားနေလဲ၊ ငါ... ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို သွားရန်တွေ့မှာ နင်... ဘာလို့ အတင်းလိုက်တားနေလဲ၊ ဟိုမှာ ... စီးတီး မတ်ထဲမှာ ငါ့မျက်စိရှေ့ တည်တည့်မှာ ကို အဲဒီကောင်မက ဒင်းခါးကို ဖက်ပြီး ဈေးဝယ်နေလိုက်ကြတာ၊ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး... ၊ ငါ... အဲဒီမြင်ကွင်းကို ဘယ်လို နှလုံးသားမျိုးနဲ့ ကြည့်ရမှာ လဲ... ကုဋေရဲ့ ၊ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့ နားလည်ပေးရမှာ လဲ၊ သူပြောတုန်းက အလုပ်သဘောပါ၊ စီးပွားရေးအရ ဆက်စပ်မှုရှိလို့ ပါ၊ လူကြီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးနေလို့ ပါ... ဆိုတဲ့ မိန်းမက အဲဒီလို ခါးဖက်ပြီး ရှေ့ပင်းစင်တာထဲ အတူ ဈေးထွက်ဝယ်နေရသလား... ဟဲ့၊ ငါ့ဘက်ကို နင်... နင်... စဉ်းစားလေ... ၊ ငါဘယ်လို ခံရခက်မလဲ... ၊ ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ... "

"နင်က ယုံတာကို၊ ကိုထိုက်ကို နင်ယုံလွယ်တာကိုး... ၊ ခုမှ ... ၊ နင်... မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေ့တော့မှ နင်က ပေါက်ကွဲချင်တာ၊ အဲဒီလို ပေါက်ကွဲတာကို အလွန်အကျွံဖြစ်မှာ စိုးလို့ ... ငါက... "

သူမ ဆတ်ခနဲ ပြန်အော်လိုက်သည် ။

"ဘာအလွန်အကျွံလဲ... ၊ ဘာမှ မလွန်ဘူး၊ ဘာမှ မကျွံဘူး၊ ငါ... အဲဒီ

ကောင်နဲ့ သူဟာမကို စီးတီးမတ်ထဲ ပါးဆွဲရိုက်ခဲ့မိရင်တောင် ငါ့အလွန်
မဟုတ်ဘူး ၊ နင်... ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါ့ကို နင်လိုက်ဆွဲနေတာ နင်...
ငါ့ဘက်က နာလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုကောင့်ဘက်ကို နင်ငဲ့ကြည့်နေလို့ ၊ ဟု
တ်တယ် မို့လား... ကုဋေစုတ်ရဲ့ ၊ ‘ထိုက်တန်’က နင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်
ချင်း၊ နင်နဲ့ သူက ဟိုး... သူငယ်တန်း ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်
ချင်း၊ ဒီတော့ နာချင်းနာ... သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက်ဘက်ကပဲ
နာမှာ ပေါ့၊ ငါ့ကို နင်လိုက်တားနေတာ... နင့်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီး လူ
ပုံအလယ် အရှက်ကွဲမှာ စိုးလို့ မဟုတ်လား၊ နင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဂုဏ်သိ
က္ခာတွေ လှလှကြီး ပြုတ်ကျသွားမှာ စိုးလို့ နင်... လိုက်တားနေတာ..."

"တော်စမ်း... မိနိုင် "

သူနဲ့ သူမသည် တော်တော်လေး ရယ်စရာကောင်းပါသည် ။

သူ့ကို ဒေါသထွက်လျှင် သူမက ‘ကုဋေစုတ်’ဟု ခေါ်တတ်သလို သူက
သူမကို ဒေါသထွက်လျှင်လည်း ‘မိနိုင်’ဟု ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်
ခေါ်တတ်သည် ။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမစကားကြောင့် သူတော်တော် ဒေါသထွက်သွားပုံ
ရပါသည် ။ စားပွဲကိုပင် လက်ဖဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်၍ သူမတောင်
ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိပါသည် ။ အသားအလွန် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော သူမ
ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး ကုဋေ သည် မျက်နှာတွေ နီမြန်းကာ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်
လာသည် ။

အဲဒါဆိုရင် ဒီကောင် တကယ် စိတ်ဆိုးပါပြီ။

ကုဋေတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ အော်အော်၊ ဟစ်ဟစ်...၊ နင့်နင့်
သည်းသည်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော...၊ အဲဒါတကယ် ဒေါသထွ
က်လို့ မဟုတ်ပါ။ သူက ဒီလိုပဲ ကြောက်မယ်ထင်လျှင် ဖြေခြောက် တတ်

တာ...။

သို့သော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းကာ စကားမပြောနိုင်အောင်ကို တင်းမာခက်ထန်သည့် အကြည့်နှင့် စိုက်ကြည့်ခဲ့ပြီဆိုလျှင်... အဲဒါ သူ... တကယ် ဒေါသထွက်လို့ တည်း...။

သူမကို သူဒေါသတကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပါမျက်ရည်စတွေ စိုစွတ်နေသလို ထင်ရသည်။ သူမ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

သေချာသည်။ ကျွန်မစကားတွေ လွန်ကုန်ပြီထင်ရဲ့ ...။

သူ... ဒေါသတကြီး စပြောပါသည်။

"နင်... ဦးနှောက်မရှိ... သွေးရူးသွေးတန်းစကားတွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ နင်သိတယ်၊ နင်... ငါ့အကြောင်းကို သိတယ်၊ ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ကောင်.. ငါ့ သူငယ်ချင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဝန်ခံတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ငါချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလုံး ငါ... ဘယ်သူ့ဘက်က ရပ်ခဲ့သလဲ၊ နင်အသိဆုံး... နိုင်၊ ဒါတောင် နင်... ဒီစကား ပြောထွက်တယ်၊ ဘာပြောတယ်၊ ခု... လိုက်တားနေတာ ဒီကောင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ငါကဲ့လို့ ... ဟုတ်လား၊ နင့်အကောင်... ကိုထိုက်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာ ဘယ်နှပြားဖိုးရှိလို့ နင်ဒီလို ပြောရတာလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဒီကောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ငါက ဘာကြောင့် ထည့်တွက်ရမှာ လဲ၊ လဲသေလိုက်... မိနိုင်၊ နင် သာ ဦးနှောက်မရှိလို့ သူ့အချစ်ကို ကိုးကွယ်ချင် ကိုးကွယ်၊ ငါကတော့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်ယောက်ကို အမှန်အတိုင်းမြင်တယ်၊ ဒီကောင့်ကို ငါ ခုနေ... သွားဆွဲထိုးဆို... ထိုးရဲတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကို... ၊ လူလယ်ကောင်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်... ၊ သိလား... ၊ ခုငါ... လိုက်တားနေတာ နင့်ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ဟ... ၊ သိလား... နိုင်ရဲ့ ၊ နင်က မိန်းမ... ၊ မိ

နံးမဆိုတာ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်... အဲဒီလို ပွဲသွားကြမ်းတော့ အဖြေက ဘယ်လို ထွက်လာမှာ လဲ၊ နင်လိုချင်တဲ့ အဖြေဖြစ်လာမှာ လား၊ နင့်ကောင်က ရှက်မယ်လို့ ထင်သလား၊ သူ့ဟာမကရော ဒီကောင့်ကို စွန့်လွှတ်မယ်လို့ ထင်သလား၊ တကယ်အရှက်ရမှာ က နင်ပဲ၊ နင်ပဲမဟုတ်လား... နိုင်ရာ၊ သူတို့ က နင့်ကို ပိုတောင် မုန်းဦးမယ်၊ ငထိုက် နင့်ကို မုန်းသွားလိမ့်မယ်၊ နင့်ကို သူ... မုန်းသွားမှာ စိုးလို့ ဟ... မိနိုင်ရ၊ ငါ... လိုက်တားနေတာ..."

သူမ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကျဆင်းကြွေသက်သည် ။

နားလည်ပါသည် ။ သူပြောနေသည့် စကားတွေ သူမ တစ်လုံးမကျန် နားလည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည် ။ သူ့ကို သူမ... စကားနာ ထိုးလိုက်ခြင်း သာ ဖြစ်ပါသည် ။ သူ့စေတနာ... ၊ သူ... ကျွန်မအပေါ် ထားသည့် စေတနာတရားကို နားမလည်လို့ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ခုလို သူထုတ်ပြောပြီး သူမဘက်ကနေ ကြင်ကြင်နာနာ ကိုယ်ချင်းစာပေးစိတ် ရှိတာကို ကြားရတော့ သူမ ပိုကြေကွဲရ၏။ ဆုမတောင်းစဖူး ဘုရားဆီမှာ သူမ ကျိတ်ဆုတောင်းမိသေးသည် ။

သူမ သိပ်ချစ်သော... ချစ်သူမှာ သာ ကုဋေလောက်... သူမအပေါ် ထောက်ထား ညှာတာသည့် ကြင်နာစိတ် ကလေး စိုးစိကလေးလောက် ရှိနေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ... ။

ကြေကြေကွဲကွဲ ကျိတ်ရှိုက်နေသော သူမအား စားပွဲပေါ်က တစ်ရှူးပေပါလေး တစ်ရွက်ကို ဆတ်ခနဲ သူဆွဲထုတ်ပြီး ကမ်းပေး၏။

သူမ မျက်ရည်တွေကို ငိုရှိုက် ပင့်သုတ်နေရင်း ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်မိပါသည် ။

"ခုလည်း ... ဘာထူးလို့ လဲ ကုဋေ၊ ခုလည်း ငါ... သူ အမုန်းခံရသလို
ပဲ ခံစားနေရတာပဲ မဟုတ်လား... ၊ သူ... ငါ့ကို ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား
"

သူက သူမကို ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်သည် ။

အဲဒီလို ရယ်သံမျိုးကိုတော့ သူမ... မုန်းပါ။ သူနဲ့ သူမ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်
ခဏခဏ ရန်ထဖြစ်ရတာလည်း အဲဒီလို သူ့ရယ်သံမျိုးကြောင့် ပဲ။

သူသည် သူမစကားကို မသနားသည့် အပြင် အဲဒီလို ခပ်ချဉ်ချဉ် ရယ်
သံမျိုးနှင့် လှောင်ရယ်ပါသည် ။

"သူထားခဲ့တော့ရော... ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာ တင် နင်က... နေခဲ့လို့
လား... နိုင်၊ နင်... သူ့ကို ပြတ်လို့ လား..."

သူမ မျက်ရည်ဥတွေ ခိုတွဲနေသော မျက်လုံးများ နှင့် သူ့ကို စိတ်ဆိုး
ဆိုး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

"နင်... ငါ့ကို အဲဒီလို မရိနဲ့ ၊ နင်မှ မချစ်ဖူးဘဲ၊ မချစ်ဖူးတော့ နင်... ဒီ
လိုစကားပြောမှာ ပေါ့၊ သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်က စွန့်ပစ်ထားခဲ့
တာကို ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလောက်တော့ သွေးပျက်မှာ ပဲ၊
ရူးသွပ်မှာ ပဲ၊ ငါ့ကို အဲဒီလောက် ဖျတ်ဖျတ်ခါနေတယ် ဆိုပြီး မလှောင်ပါ
နဲ့ ကုဋေ... ၊ နင်... ချစ်ဖူးရင် သိလိမ့်မယ် "

"ဟာ... ဟာ... "

သူမကို သူ လှောင်ရယ်ရယ်နေဆဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေသည် သူမကို စူး
စူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ့အကြည့်တွေသည် အရင်ကထက် ပိုမို
လေးပင်နက်ရှိုင်းနေသလို ထင်ရသည် ။ သူမရဲ့ ရင်ထဲအထိ ထွင်းဖောက်
စူးရှ စိုက်ကြည့်နေသလိုမျိုး... ။

"ဒီမယ်နိုင်... ၊ ငါယုံကြည်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ နင့်လိုမျိုး သွေးရှူးသွေးတန်း ငိုကြွေးပြီး၊ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲ ဖွင့်ထုတ်ရမယ့် အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ပါးနပ်လိမ္မာပြီး မာယာများများ ၊ လှည့်ကွက် ကောင်းကောင်း နဲ့ ကိုယ့်ဘက် ပါအောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရမယ့် အရာ... ၊ နင်... မြဲမြံမှတ်ထားစမ်း "

သူမ ရုတ်တရက် ကြောင်အသွားပါသည် ။ သူပြောလိုက်သော စကား၏ အဓိပ္ပာယ် ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်ရန် တော်တော်ကြီး စဉ်းစားတွေးခေါ် နေရသည် ။

"နင်... ဘာကိုပြောနေတာလဲ... "

သူ မခိုးမခန့် ရယ်လေသည် ... ။

"ညှိပါ... နိုင်ရာ၊ နင်... သူ့ကို မပြတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူက နင့်ကို ထားခဲ့လည်း နင် အထားမခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို နင်က... ဒေါသတကြီး လိုက်ရန်တွေ့၊ အရှက်တွေခွဲ၊ ပွဲကြမ်းလိုက်ရင် နင့်ဘက်ကို ဒီကောင်... ပြန်ပါလာမယ်လို့ ထင်လို့ လား..၊ ဝေးသေး၊ သူ့ကို ပြန်လိုချင်ရင် နင့်ဘက် ပါလာအောင် နင်... လိမ်လိမ်မာမာ ပြန်ဆွဲဆောင်ရမယ်လေ ၊ သိမ်မွေ့တဲ့ ကစားကွက်တွေ ကစားတတ်ရမယ်၊ နူးညံ့တဲ့ မာယာတွေ၊ လှည့်ကွက်တွေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်... ပညာဟာ...၊ ပညာတွေ ထုတ်သုံးရတတ်ရမယ်၊ ပါးပါးလေးမှ ရမှာ ပေါ့၊ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်ကြီး သွားလုပ်လို့ ရမလား၊ သူတောင်းစား ခွက်ပျောက်သလို၊ ငါးစိမ်းသည် ပိဿာလေး ခိုးခံရသလို၊ ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်သလို.."

"ဪ... တော်ပါတော့၊ နင်ပြောကာမှ အတုံးလိုက်... အတစ်လိုက်...

"

"နင်က... အဲဒီလိုပြောမှ "

သူမ ခစ်ခနဲ ထုတ်ရယ်မိတော့သည်။ ။

"သေလိုက်ပါလား၊ ငါလည်း မောင့်ကို..."

သူမ စကားမဆုံးသေး ယောက်ျားတန်မဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်စောင်းလေး သူမ ဆီ အရင်ရောက်လာသည်။ ။

သူက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြည့်ပြော၏။

"ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့ ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါ၊ ငါ... မကြားဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ နင်... ဒီကောင့်ကို မပြတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ငါသိပါတယ် "

သူမ မပွင့်တပွင့်တော့ ရယ်လိုက်မိသေးသည်။ ။

"မောင့်ကို ငါ့ဘက်ပြန်ပါအောင် ဆွဲဆောင်ရတာလည်း ငါ မောလှပါပြီ ကုဋေရယ်၊ ပညာတွေလည်း ကုန်ပါပြီ'

"စိတ်မလျှော့စမ်းပါနဲ့ ဦး၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာကို..."

"ဪ... မိန်းမဖြစ်တဲ့ ငါကတောင် မာယာတွေ ကုန်ပါပြီဆိုတာ... ၊ နင်က ဘာတတ်နိုင်မှာ မို့လို့ ဟယ် "

"အဲဒါနင်... ပိန်းတာလေ၊ ငါကယောက်ျား၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ ယောက်ျားအချင်းချင်း ကိုယ့်အားနည်းချက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိတာပေါ့ ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ အညှာက ဘယ်မှာ ၊ အညှာကို ဘယ်လို၊ ဘယ်အချိန် ကိုင်လိုက်ရင် ပျော့ကျလာမယ် ဆိုတာ ငါက နင့်ထက် ပိုသိတာပေါ့၊ နင်... ငါခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်လို့ ငါက ခဏခဏ ပြောနေရတာ အဲဒါကြောင့် ၊ ပြီးတော့ ထိုက်တန်က ငါ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ညီအစ်ကိုလို နေလာတဲ့ ကောင်၊ ဒီကောင့်အကြောင်း ချေးခါးအူမ မကျန် ငါအကုန် သိပြီးသားလေ၊ ငါ

ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်စမ်းပါနိုင်ရာ၊ သူရည်းစားတွေ ဘယ်လောက် ထားထား၊ နောက်ဆုံးမှာ နင့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာစေရမယ်၊ ငါအာ မခံတယ်ဟာ..."

"တကယ်လား... . "

သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ပြန်လည် မြည်ဟည်းလို့ လာပါသည်။ ။

သူက မညှာမတာ သူမကို ငေါ့သည်။ ။

"သူငယ်မ... မျက်လုံးတွေကိုက အရောင်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ထွက် တယ် "

သူမ ရှက်သွားပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်မိသည်။ ။
သူက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ။

"နင်က... ငါ့ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း တကယ်လုပ်မှာ လား "

"နင်က ဘာတွေ လုပ်ခိုင်းမှာ လဲ "

"ဪ... လူကိုပဲ မယုံသင်္ကာသလိုလို၊ အထင်မကြီးသလိုလို၊ ဒီမှာ နို င်... ၊ ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ ငါ့ကို ဗျူဟာမှူးသာ ခန့်လိုက်တာ၊ နင့်ဘက်ကို ဒီ ကောင် ခူးထောက်ဦးညွှတ်ပြီး ရောက်လာစေရမယ်၊ စိတ်ချ၊ ငါ့ကိုယုံ... ၊ ယုံနော်၊ မယုံ ရင်တော့ လုံးဝပဲ၊ ဆောရီးပဲ၊ ဒီပွဲမှာ ယုံကြည်မှုက အရေးကြီးတယ်၊ ဆရာ တင်မယ်ဆိုရင် ဆရာရဲ့ ပညာကိုလည်း ယုံကြည်မှ ရမယ် "

"တော်ပါတော့ ဆရာရယ်၊ ယုံပါ့မယ်၊ ယုံပါ့မယ်... ဟဲ့၊ တကတဲ"

"အေး... ယုံရင်... ငါ့ခိုင်းတဲ့ လိုက်လုပ်မယ်ပေါ့ "

"လုပ်မယ်ဟယ်... ၊ လုပ်မယ် "

"လုပ်မယ်ဆိုရင်... အင်း... ပထမအဆင့်..."

"ဆိုပါဦး... "

"ပထမဆုံး... နင့်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ဆင်းဒဝစ်ချ်တွေ ကုန်အောင်စားပေး ဦးဟာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မှာ တာများ ပြီး မကုန်တော့လို့ "

"အကောင်စုတ်..."

သူက ရယ်နေသည်။ သူမပါ အောင့်မထားနိုင်ဘဲ ထုတ်ရယ်လိုက်မိ ပါသည်။ တကယ်ပဲ ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေ ခြောက်သွေ့သွားပြီ ဖြစ် လေသည်။ စောစောတုန်းက နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ၊ ခါးသီးမှု ဒေါသ တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းတောင် မသိ။

သူမ ကံကောင်းပါသည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်က ချန်ထားရစ်ခဲ့ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းလေး တစ်ယောက်ကတော့ အနားမှာ ရှိနေသေးသ ည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ...။

သူမလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ပဲ ပေါင်မုန့်တွေကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။

"ငါလည်း မနက်ကတည်း ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ ထွက်လာတာ ဟာ၊ ခုနတုန်းကတော့ ရည်းစားပူမိနေလို့ စားရမှန်း၊ သောက်ရမှန်းတော င် မသိဘူး၊ လူက ပူထူပြီးမေ့နေတာ၊ ခုမှ ပဲ ဗိုက်က တအား ဆာနေတာ သတိရတော့တယ်၊ အေး... ဟဲ့၊ ကောင်းတယ်နော်၊ ဒီဆိုင်က ဆင်းဒဝစ် ချ်က..."

သူမက စားရင်းနဲ့ ပလုတ်ပလောင်း ပြောတော့ သူ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ထားလျက်ကာ တခစ်ခစ် ထုတ်ရယ်လေသည်။

"ငါပြောသားပဲ၊ သူတောင်းစား ခွက်ပျောက်..."

"နင်နော်... ၊ ဒီမှာ ငါစားနေတာ၊ နင်တောင်နင်တယ်၊ မှာ ပါလားဟယ်၊ အလိုက်တသီလေး၊ ငါသောက်နေကျ... စတော်ဘယ်ရီ ဒိန်ချည်လေး ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကို "

သူ့မျက်စောင်း သူမအပေါ် ရောက်လာပြန်သည် ။

"ခုမှ ငတ်ကြီးကျမနေနဲ့ ၊ မှာ ပေးပါမယ့် မယ်မင်းကြီးမရဲ့ ၊ ဖြည်းဖြည်းလေးလည်း စားပါဦး၊ ဘယ်သူမှ လုမစားတော့ပါဘူး "

ခုတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောနိုင်ကြပြီ ဖြစ်လေသည် ။

စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို သူက လက်ယပ်ခေါ်ပြီး အအေးမှာ နေစဉ် သူမက မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် မေးလိုက်မိ၏။

"မောင်လေးတို့ ဆိုင်က ဆင်းဒဝစ်ချ်က သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အထဲက ဘာတွေ ထည့်ထားတာ လဲဟင်... "

"အစ်မစားနေတာ တူနာငါးနဲ့ လုပ်ထားတာလေ၊ (Tuna Sandwich)၊ အဲဒါက ပိုကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ် "

သူမ ရုတ်တရက် ကြောင်ပြီး စားလက်စ ရပ်တန့်သွားသည် ။

စားပွဲထိုးကလေးလည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည် ။ ကုဋေက သူမကို မျက်လုံးများ ဝိုင်းလျက် ပြန်ကြည့်နေသည် ။

သူမ... ဘာကို အထိတ် တလန့်ဖြစ်သွားမှန်း သူသိသည် ။

သူသိပ်သိသည် ။ သူမရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပေါင်မုန့် ကိုက် နေလက်စ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သည် လေထဲမှာ ရပ်တန့်လျက် တုန်တုန်ရီရီနှင့် သူမ ပြန်မေးလိုက်မိသေးသည် ။

"တူနာငါးဆိုတာ ငါးသေတ္တာထဲက ငါး..."

စားပွဲထိုးကလေးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဖြေသည်။ ။

"ဟုတ်တာပေါ့... အစ်မရဲ့ ၊ ငါးသေတ္တာငါးနဲ့ လုပ်ထားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က သန့်သန့်လေး"

"အား..."

အဲဒီအသံက သူမရော၊ ကုဋေပါ ပြိုင်တူ အော်ဟစ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

နောက်ထပ် ဆယ့်နှစ်မိနစ်တိတိအကြာမှာ သူနဲ့ သူမသည် စီးတီးမတ်ရဲ့ အပြင်ဘက်... ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲမှာ နှစ်ဦးသား ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ။ သူမကတော့ အခြေအနေ ဆိုးဝါးနေပါပြီ။

ပထမကတော့ စားထားသမျှကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အန်ထုတ်မလို့ ပါပဲ။ ။ ဒါပေမဲ့ လက်ညှိုးတောင် ထိုးစရာမလိုတော့ပါ။

ဗိုက်ထဲက ရစ်... ရစ်... တက် လာပြီး ထိုးအောင့်လာကာ လူကလည်း ဇောချွေးတွေ ပြန်တက် လာပြီး အလိုလို ပျို့အန်လာပါသည်။ ။ သူမ ရေနုတ်မြောင်းလေးဆီ အလောသုံးဆယ် ပြေးသွားပြီး ဝေါ့ခနဲ ထိုးအန်ချလိုက်ရသည်။ ။

သူက နောက်ကနေ အပြေးလေး လိုက်လာသည်။ ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘ

ယံအချိန် သွားပြေးဝယ်လိုက်မှန်း မသိသည့် ရေသန့်ဘူးလေးနဲ့ အတူ၊ သူ့ကားထဲက ဆွဲထုတ်လာဟန်တူသည့် တစ်ရှူးပေပါ အဖြူလိပ်ကလေး ကိုင်လျက်သား...။

အဲဒီလို အလိုက်တသိ၊ သူမအကြောင်း ကကြီးက အနီးပါးအထိ သိ နေသူ သူငယ်ချင်းကို သူမ စိတ်ဆိုးလိုက်လို့ လည်း မဖြစ်...။

သို့ပေမဲ့ သူမဗိုက်ထဲက အော်ဂလီဆန် ပျို့တက်နေတာတွေကို မခံ စားချင်စွာ သူ့ကို လှည့်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်မိသည်။

"နင်... နင်... သိပ်ယုတ်ပတ်တယ်၊ ငါ့ကို အတင်းစားခိုင်းတယ်၊ ဆင်း ဒဝစ်တွေ ငါ... ဘယ်နှခုတောင် စားမိမှန်းမသိဘူး၊ ငါ... ငါးသေတ္တာစား လို့ မရဘူး၊ အလားဂျစ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့ သားနဲ့ ၊ စားတာနဲ့ ထိုးအန်ပါတယ်ဆိုမှ ၊ ခုကြည့်... ခုကြည့်၊ ခု..."

ပြောနေရင်းနဲ့ သူမ အန်ချရပြန်သည်။

စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူက ပြုံးစိစိလုပ်နေတုန်း။ သူမ ကျော ကုန်းကိုလည်း နောက်ကနေ လာဖိပေးနေရင်း ပြန်ပက်သေးသည်။

"ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲဟာ... ၊ သူတို့ က ငါးဆင်းဒဝစ်ချ်လို့ ပဲ ပြောတာကိုး "

"မိနူးမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ မိနူးမှာ ရေးထားတာ နင်မမြင်လို့ ကန်းနေ လား၊ တူနာဆင်းဒဝစ်ချ်လို့ ရေးထားတာကြီး "

"တူနာငါးက ငါးသေတ္တာငါး မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဟိုကောင် မသိဘဲ ရ မ်းပြောတာ၊ ငါးသေတ္တာက ဆာဒင်းငါးနဲ့ လုပ်တာ၊ ဆာဒင်း... ဆာဒင်း "

"ငါးသေတ္တာမဟုတ်ရင် ငါ...ဘာကိစ္စ ဒီလိုအန်နေရမလဲ...၊ အံမယ် လေး... ပျို့လာပြန်ပြီ... "

"ရော့...၊ ရော့... စကားများ မနေနဲ့၊ ရေသောက်ဦး "

"အာ... ရေသောက်ရင် ပိုအန်ချင်လိမ့်မယ် "

"နိုင်... နင့်စိတ်ကိုက ဖြစ်နေတာ၊ နင့်စိတ်ကိုက မတည့်ဘူး၊ မတည့်ဘူး၊ အန်လိမ့်မယ်၊ အန်လိမ့်မယ်လို့ တွေးနေလို့ အန်ချင်စိတ် ပေါက်နေတာ၊ ငါးသေတ္တာငါးလို့ ပြောလိုက်မှ နင်က ပိုဆိုးသွားတာ၊ မသိခင်တုန်းက နင်... စားလို့ ကောင်းနေတာ မဟုတ်လား..."

"အကောင်စုတ်...၊ ငါ... ပျို့ပျို့တက်လာတာ နင်... မမြင်ဘူးလား၊ အဲဒီလောက် စားထားသမျှ အကုန်ပြန်ထွက်နေတာ စိတ်ကြောင့် ချည်း ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ၊ လုံးဝ... အဲဒီငါးဆို စားလို့ မရဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက..."

"အဲဒါ ငါးသေတ္တာငါး မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ..."

"ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ ငတုံးရဲ့ "

သူမက သူ့ကို ကောင်းကောင်း ဆဲရေးလိုက်စဉ်... ။

သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကုတ်၊ ရှုံ့မဲ့သွားတာ သူမ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည် ။

"ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ... "

"နင့်ကြည့်ရင်းနဲ့ ငါပါ ပျို့တက်လာသလိုပဲ "

"အရေးထဲ လာနောက်မနေနဲ့ ... ကုဋေ..."

"ငါတကယ်ပြောတာဟ... "

သူမတောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် မှ င်တက်မိသွားစဉ်... ။ သူက ကမူးရှူးထိုးနဲ့ သူမဘေးကို ပြေး လာပြီး ချက်ချင်း ထိုးအန်ချ လိုက်လေသည်

။

"အို..."

တကယ်ကိုပါပဲ... သူလည်း သူမနှင့် အတူတူပင် ခုနက စားထားသမျှ ပေါင်မုန့်တွေ အကုန် ထိုးအန်ချနေတာ... ။ သူမမှာ အံ့ဩ လွန်း၍ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ သူက တစ်ဖန်ပြန် ပျို့အန်နေတော့ သူမက သူ့ကျောကုန်းကို ပြန်ဖိ ပေးရပြန်သည် ။ ဘယ်နှယ်ဟာပါလိမ့်...

။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်...၊ နင်ပါ ငါးသေတ္တာငါးနဲ့ မတည့်ဘူးလား ၊ စားရင် အလားျစ် ဖြစ်လို့ လား... "

သူက သူမကို ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းချီပါသည် ။ ရေနုတ်မြောင်း လေး ဘေးနားမှာ ငွေ့ကိုင်း ထိုင်နေရင်း သူမကို သူရန်တွေ့လေသည် ။

"သေပါလား... နိုင်၊ အဲဒါ ငါးသေတ္တာငါး မဟုတ်ပါဘူး ဆိုမှ ဘယ်နှ ခါ ပြောရမလဲ၊ နင်... အဲဒါကိုပဲ စွဲမိစွဲရာ ပြောနေတော့တာ၊ အခန့်မသင့် ရင် ဒီလိုပဲ အန်တာကို၊ ခု... ငါပါ... အန်နေတာ နင် မမြင်... "

ပြောနေရင်းတန်းလန်း သူ အန်ရပြန်သည် ။

သူမ သူ့ကို ခုတစ်ခါလေးပဲ တကယ် သနားသွားကာ ကျောကုန်းတွေ ဖိသပ်ပေးနေရင်း ဖြေသိမ့်ရလေသည် ။

"ကဲပါဟယ်... ကဲပါ၊ ငြင်းမနေပါနဲ့ တော့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အန်မယ့် ဟာ အန်စမ်းပါ၊ စိတ်လျှော့... စိတ်လျှော့၊ ငါလည်း ဗိုက်ထဲ ရစ်နေတုန်း၊ သိပ်မကောင်း ချင်သေးဘူး၊ နင်နဲ့ ခု... ရန်မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ အားကုန် လို့ "

သူက အန်နေရင်းနဲ့ သူမစကားကို သဘောကျသလို တခစ်ခစ် ရယ်

နေသေးသည် ။ သူမ သူ့ကိုယ်ကို နောက်ကနေ ဆောင့်တွန်းလိုက်မိသည် ။

"ဘာရယ်တာလဲ... "

"ရယ်ချင်လို့ ပေါ့... "

"ဘာကိစ္စ ရယ်ရမှာ လဲ...၊ ဒီမှာ နှစ်ယောက်စလုံး သေကောင်ပေါင်းလဲ အော့အန်နေရတာ၊ နင်က ရယ်နေနိုင်သေးတယ်၊ ကုဋေနော် "

"အမှတ်တရ ပါပဲဟယ်၊ နင်လုပ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ... နိုင်၊ ဖြစ်လိုက်မှ ဖြင့် ဝက်ဝက်ကွဲ... "

"ဘာမှ ဝက်ဝက်မကွဲဘူးနော်၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ငါတို့ ဟာ ငါတို့ အစာမရှိ၊ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ပင်လယ်စာတွေ ဒလဟော သွတ်မိကြလို့ ပြန်အန် ရတာ၊ အဲဒါ... ငါ့ရည်းစားနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး "

"အဲဒါ... နင့်ရည်းစားကြောင့် ပေါ့၊ နင့်ရည်စား ခြေမရှုပ်ရင် ငါတို့ နှစ်ယောက် လမ်ဘေးက မြောင်းထဲ ခုလိုမရောက်ဘူး "

"မြောင်းဘေးမှာ ထိုင်အန်ရတာလို့ ပြောပါ၊ ဘာပဲပြောပြော နင့်ရဲ့ ပထမအဆင့်က သိပ်အဆင်မပြေ တာတော့ အမှန်ပဲ "

သူမစကားကို သူ... ရုတ်တရက် နားမလည်ဘဲ အူတိအူကြောင် ပြန်ကြည့်သည် ။

"ဘာလဲဟ... ပထမဆင့်..."

"ဪ... .နင်ပဲ ခုနက ပြောတယ်လေ၊ ငါ့ချစ်သူ ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်လာအောင် နင်ခိုင်းတာ ငါက အကုန်လုပ်ရမယ်ဆို၊ ပထမအဆင့် အနေနဲ့ အဲဒီ ဆင်းဒဝစ်တွေ ကုန်အောင် စားပေး... ဆို၊ ကုန်အောင်တော့ ငါ

စားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ အကုန် ပြန်အန်ထုတ်ရ တာပဲဟယ်။ နောက်ထပ် ဒုတိယ၊ တတိယ အဆင့်တွေ... နင်ခိုင်းတာ အ ကုန် လိုက်လုပ်ဖို့ တောင် ခပ်လန့်လန့်ရယ်..."

သူ ရယ်လေသည် ။

သူ့ရဲ့ မျက်လုံး ကြည်ကြည် တောက်တောက်လေးတွေ စေ့ပိတ်သွား တဲ့ အထိ သူရယ်နေပါသည် ။

ပြီးတော့ ဗိုက်ကိုနှိပ်နေကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပြန်တော့ပြောနိုင်သေးသည် ။

"အေး... အဲဒီအဆင့်တွေကျ နင်ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိရင် ဒီထက် တောင် ပိုလန့်စရာ ကောင်းမယ်... သိလားနိုင်..."

"ဘာရယ်..."

သူမ... တကယ်ကို သူ့စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရသည် ။

သေချာပါသည် ။

သူနဲ့ သူမသည် ပြန်အန်ထုတ်လို့ မရသော အရာများကို ချုံ့ချပြီးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လေသည် ။
